

Neska eta drone sorgindua

Bazen behin, Laia izeneko neska bat. Mendiz inguratutako herrixka txiki batean bizi zen, non denek barazkiak hazten zituzten eta bizilagunekin partekatzen zituzten. Baina Laiak beste amets bat zuen: mendien atzean dagoen mundua arakatu nahi zuen.

Egun batean, basoan zehar ibiltzen ari zela, hosto batzuen azpian erdi lurperatutako kutxa distiratsu bat aurkitu zuen. Ireki zuenean, drone txiki eta distiratsu bat agertu zen, argi urdineko hegoekin.

“Drone Sorgindua naiz”, esan zuen ahots metaliko txiki batekin. “Oso altu hegan egin dezaket eta inork ikusten ez dituen gauzak erakutsi. Baina gogoratu: aurkitzen duzuna ongia egiteko erabiltzen baduzu bakarrik lagunduko dizut”.

Laiak, harrituta, baiezkoa eman zion.

Dronearekin, erreka bat lehortzen ikusi zuen, gizon batzuk iturburutik gertuegi zuhaitzak mozten ari zirelako. Etxe oso triste bat ere ikusi zuen, non agure bat bakarrik eta ahaztuta bizi zen. Eta aurrerago, herriko merkatuan, ikusi zuen batzuk janaria pilatzen ari zirela beste batzuek nahikoa ez zuten bitartean.

Esplorazioetatik itzultzen zen bakoitzean, Laiak ez zuen informazioa bere baitan gorde. Bizilagunei abisua eman zien, eta elkarrekin zuhaitz berriak landatu eta ura eraman zuten errekara. Aitona bisitatu eta lagun egin zioten. Eta merkatuan, zutena partekatzea erabaki zuten, janari banku handi bat sortuz.

Droneak, Laiak bere promesa betetzen zuela ikusita, are distira handiagoa egin zuen eta esan zion:

“Nire sorginkeria hautsi da gaur. Orain ez naiz ni zuri laguntzen dizuna, baizik eta zuk laguntzen diozu besteei. Benetako boterea zure baitan dago”.

Eta azken mugimendu batekin, dronea neskaren bihotzean urtu zen argi txiki bihurtu zen.

Egun hartatik aurrera, Laiak ez zuen inoiz behatzeari eta laguntzeari utzi. Eta herria, berari esker, inor atzean uzten ez zen leku bihurtu zen.

Eta mendi horietan gaua pasatzen baduzu, baliteke zeruan argi urdin txiki bat ikustea oraindik, adeitasunak edozein dronek baino urrunago hegan egiten duela gogoraraziz.